

ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΑΡΙΟΝ

2

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΘΩΜΑ

ΥΜΝΟΛΟΓΙΚΑ ΤΕΥΧΗ ΓΙΑ ΤΟ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΜΑ
ΕΚΔΟΣΙΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ
ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΩΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΕΦΑΡΜΟΓΩΝ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΚΑΣΣΑΝΔΡΕΙΑΣ

«Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΜΑΡΚΟΣ»

Τ.Θ. 60060 Τ.Κ.570 01 ΘΕΡΜΗ – ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΤΗΛ. 2310-462.744 ΦΑΞ: 463.455

Ἐπιμελήτῃς ὕλης:

Πρωτοπρ. Κωνσταντῖνος Πλευράκης 2021

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΗΣ ΟΓΔΟΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Η ΟΓΔΟΗ ΗΜΕΡΑ

Η ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Η ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ

Η ΨΗΛΑΦΗΣΙΣ ΤΗΣ ΠΛΕΥΡΑΣ

ΚΑΙ ΤΩΝ ΧΕΙΡΩΝ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΟ ΘΩΜΑ

ΚΑΙ

ΤΑ ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

*Ἐναρξῆ τῆς Ἀκολουθίας
μέ τό «Χριστός ἀνέστη»*

*Ἀπό τῆς σήμερον καί μέχρι τῆς ἀποδό-
σεως τοῦ Πάσχα, μετά τό «Εὐλόγητός»
ψάλλεται τό «Χριστός ἀνέστη» τρίς, ἅπαξ ἄ-
πό τοῦ βήματος καί ἀνά μίαν ὑπό τῶν χορῶν.*

*Ὁ Προοιμιακός χωρίς «Δεῦτε
προσκυνήσωμεν»*

Εἰρηνικά.

Κύριε ἐκέκραξα.

Στιχηρά ἰδιόμελα
Ἦχος α΄. Ἰωάννου μοναχοῦ.

10

*Ἐξάγαγε ἐκ φυλακῆς τὴν ψυχὴν μου
τοῦ ἐξομολογήσασθαι τῷ ὀνόματί σου.*

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων
τῶν Μαθητῶν συνηθροισμένων
εἰσῆλθες ἄφνω,
Παντοδύναμε, Ἰησοῦ, ὁ Θεός ἡμῶν.
Καί στάς ἐν μέσῳ αὐτῶν,
εἰρήνην δούς
ἐπλήρωσας Ἁγίου Πνεύματος.
Προσμένειν τε προσέταξας
καί μηδαμοῦ χωρίζεσθαι
ἀπό Ἱερουσαλήμ
ἕως οὗ ἐνδύσωνται
τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν·
διό βοῶμέν Σοι·
ὁ φωτισμός καί ἡ ἀνάστασις
καί εἰρήνη ἡμῶν, δόξα Σοι.

9

*Ἐμέ ὑπομενοῦσι δίκαιοι
ἕως οὗ ἀνταποδῶς μοι.*

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων...

8

Ἐκ βαθέων ἐκέκραξά σοι, Κύριε·

Κύριε, εἰσάκουσον τῆς φωνῆς μου.

Μεθ' ἡμέρας ὀκτώ

τῆς ἐγέρσεώς Σου, Κύριε,

ὠφθης τοῖς Μαθηταῖς Σου

ἐν τόπῳ οὗ ἦσαν συνηγμένοι·

καὶ φωνήσας αὐτοῖς εἰρήνη ὑμῖν,

τῷ ἀπιστοῦντι Μαθητῇ

τάς χεῖρας ὑπέδειξας

καὶ τὴν ἄχραντον πλευράν·

ὁ δὲ πεισθεῖς ἐβόα Σοι·

Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου. Δόξα Σοι.

7

Γενηθήτω τά ὦτά σου προσέχοντα

εἰς τὴν φωνὴν τῆς δεήσεώς μου.

Μεθ' ἡμέρας ὀκτώ...

6

Ἐάν ἀνομίας παρατηρήσης, Κύριε,

Κύριε, τίς ὑποστήσεται;

ὅτι παρά σοί ὁ ἴλασμός ἐστιν.

Θωμᾶς ὁ λεγόμενος Δίδυμος

οὐκ ἦν μετ' αὐτῶν

ὅτε εἰσῆλθες, Χριστέ,

κεκλεισμένων τῶν θυρῶν·

ὅθεν καὶ ἠπίσται τοῖς ῥηθεῖσιν αὐτῷ

ἐξ ἀπιστίας εἰς πίστιν βεβαιῶν.
 Οὐκ ἀπηξίωσας δέ, Ἄγαθέ,
 ὑποδεῖξαι αὐτῷ
 τὴν ἄχραντον πλευράν Σου
 καὶ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν
 τούς μώλωπας.
 Ὁ δέ ψηλαφήσας καὶ ἰδὼν
 ὠμολόγησέ Σε εἶναι Θεόν οὐ γυμνόν
 καὶ ἄνθρωπον οὐ ψιλόν· καὶ ἐβόα·
 ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου. Δόξα Σοι.

5

Ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός Σου ὑπέμεινά σε,
 Κύριε,
 ὑπέμεινεν ἡ ψυχὴ μου εἰς τὸν λόγον σου.
 ἤλπισεν ἡ ψυχὴ μου ἐπὶ τὸν Κύριον.

Θωμᾶς ὁ λεγόμενος Δίδυμος...

4

Ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας μέχρι νυκτός·
 ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας
 ἐλπισάτω Ἰσραὴλ ἐπὶ τὸν Κύριον.

Τῶν Μαθητῶν δισταζόντων
 τῇ ὀγδόῃ ἡμέρᾳ ἐπέστη ὁ Σωτὴρ
 οὗ ἦσαν συνηγμένοι·
 καὶ τὴν εἰρήνην δούς, τῷ Θωμᾷ ἐβόησε·
 δεῦρο, ἀπόστολε, ψηλάφησον παλάμας
 αἷς τούς ἥλους ἐπηξάν.
 Ὡ καλὴ ἀπιστία τοῦ Θωμᾶ!

τῶν πιστῶν τὰς καρδίας
 εἰς ἐπίγνωσιν ἤξε
 καὶ μετὰ φόβου ἐβόησεν·
 ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου. Δόξα Σοι.

3

*Ὅτι παρά τῷ Κυρίῳ τό ἔλεος,
 καὶ πολλή παρ' Αὐτῷ λύτρωσις,
 καὶ Αὐτός λυτρώσεται τόν Ἰσραήλ
 ἐκ πασῶν τῶν ἀνομιῶν αὐτοῦ.*

Τῶν Μαθητῶν δισταζόντων...

2

*Αἰνεῖτε τόν Κύριον, πάντα τά ἔθνη,
 ἐπαινέσατε Αὐτόν, πάντες οἱ λαοί.*

Ἦχος 6'. Τοῦ αὐτοῦ.

Μετά τήν ἔγερσίν Σου, Κύριε,
 συνηγμένων τῶν Μαθητῶν Σου
 καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων
 ἐν μέσῳ ἔστης,
 εἰρήνην παρέχων αὐτοῖς.
 Πεισθεῖς δέ καὶ ὁ Θωμᾶς
 τῇ ὁράσει τῶν χειρῶν
 καὶ τῆς πλευρᾶς Σου,
 Κύριον καὶ Θεόν Σε ὡμολόγησε
 σῶζοντα τούς ἐλπίζοντας εἰς Σέ,
 Φιλάνθρωπε.

1.

Ὅτι ἐκραταιώθη τό ἔλεος Αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς
καί ἡ ἀλήθεια τοῦ Κυρίου
μένει εἰς τόν αἰῶνα.

Ἀνατολίου

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων
ἐπιστάς ὁ Ἰησοῦς τοῖς Μαθηταῖς
ἀφοβίαν καί εἰρήνην ἐδίδου·
εἶτα λέγει τῷ Θωμᾷ·
τί Μοι ἀπιστεῖς,
ὅτι ἀνέστην ἐκ νεκρῶν;
Φέρε ὧδε τήν χειρά σου
καί βάλε εἰς τήν πλευράν Μου καί ἴδε·
σοῦ γάρ ἀπιστοῦντος
οἱ πάντες ἔμαθον τά πάθη
καί τήν ἀνάστασίν Μου
κράζειν μετά σοῦ·
ὁ Κύριός μου καί ὁ Θεός μου, δόξα Σοι.

Δόξα. Καί νῦν. Ἦχος πλ. β΄.

Ἰωάννου μοναχοῦ.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων
ἐπέστης, Χριστέ, πρός τούς Μαθητάς.
Τότε ὁ Θωμᾶς οἰκονομικῶς
οὐχ εὐρέθη μετ' αὐτῶν.
Ἐλεγε γάρ· οὐ μή πιστεύσω,
ἐάν μή ἴδω καί γώ τόν Δεσπότην,

ἴδω τὴν πλευρὰν ὅθεν ἐξῆλθε
 τό αἷμα, τό ὕδωρ, τό βάπτισμα·
 ἴδω τὴν πληγὴν
 ἐξ ἧς ἰάθη τό μέγα τραῦμα ὁ ἄνθρωπος·
 ἴδω πῶς οὐκ ἦν ὡς πνεῦμα,
 ἀλλὰ σὰρξ καὶ ὀστέα.
 Ὁ τόν θάνατον πατήσας
 καί Θωμᾶν πληροφορήσας,
 Κύριε, δόξα Σοι.

Ἐἵσοδος. Φῶς Ἰλαρόν. Προκείμενον.

Ἀναγνώσματα

Ἐκτενής. Πληρωτικά.

Εὐχή Ζ' Ἐσπερινοῦ. Κεφαλοκλισία

Εἰς τὴν Λιτὴν

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα

Ἦχος δ'

Κύριε,
 τῇ ἀστέκτῳ τῆς σῆς Θεότητος αἴγλη,
 τῶν θυρῶν ἐπέστης
 οὐσῶν κεκλεισμένων,
 καὶ στὰς ἐν μέσῳ τῶν Μαθητῶν,
 τὴν πλευρὰν τραυμάτων Σου
 χειρῶν καὶ ἐξεγύμνωσας,
 καὶ τῶν ποδῶν, τὰς ὠτειλάς δεικνύων,
 ἀθυμίας τὴν κατήφειάν τε λύων,
 σαφῶς ἐφώνησας,

ὄν τρόπον ἐν ἐμοὶ καθορᾶτε, ὦ φίλοι,
 τῆς σαρκὸς τὴν πρόσληψιν,
 οὐ πνεύματος φέρω φύσιν,
 τῷ δὲ διστάζοντι Μαθητῇ,
 προετρέπου ψηλαφῆσαι
 φρικτῶς, κατειπῶν·
 ἐρευνήσας ἅπαντα,
 δεῦρο λοιπὸν μὴ ἀμφίβαλλε.
 Ὁ δὲ αἰσθόμενος ἐν τῇ χειρί,
 τῆς σῆς διπλῆς οὐσίας,
 ἐν φόβῳ ἀνεβόα πιστῶς,
 τῇ πίστει ἐλκόμενος·
 ὁ Κύριός μου
 καὶ ὁ Θεός μου, δόξα Σοι.

Ἦχος πλ. δ'

Ἄψαι Θωμᾶ τῆς πλευρᾶς τῇ χειρί,
 λέγει Χριστός,
 καὶ τοὺς τύπους τῶν ἡλῶν
 δεῦρο ψηλάφησον·
 πίστει ἐρεύνησον,
 καὶ γίνου μοι πιστός,
 καὶ μὴ γίνου ἄπιστος.
 Ὁ δὲ Θωμᾶς,
 τῷ δακτύλῳ ὡς ἤψατο τοῦ Δεσπότη,

μέγα ἀνεβόησε·

Σύ μου Θεός καὶ Κύριος,
εὐσπλαγγνε, δόξα Σοι.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ἦχος πλ. δ' Ἀνατολίου

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων,
τῶν Μαθητῶν συνθυροισμένων,
ἐπέστη ὁ Σωτὴρ,
οὗ ἦσαν συνηγμένοι
καὶ στὰς ἐν μέσῳ αὐτῶν,
λέγει τῷ Θωμᾷ·
Δεῦρο ψηλάφησον
καὶ ἴδε τοὺς τύπους τῶν ἥλων.

Ἐκτεινόν σου τὴν χεῖρα
καὶ ἅψαι τῆς πλευρᾶς μου
καὶ μὴ γίνου ἄπιστος,
ἀλλὰ πίστει κήρυξον
τὴν ἐκ νεκρῶν μου Ἀνάστασιν.

Ἀπόστιχα.

Ἦχος δ'. Ἰωάννου μοναχοῦ.

Ἦ τοῦ παραδόξου θαύματος!
Ἀπιστία πίστιν βεβαίαν ἐγέννησεν!
Εἰπὼν γάρ ὁ Θωμᾶς·
ἐάν μὴ ἴδω οὐ μὴ πιστεύσω.
Ψηλαφήσας δέ τὴν πλευράν
ἐθεολόγει Τόν σαρκωθέντα,
τόν αὐτόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ,

ἐγνώρισεν ὡς πεπονθότα σαρκί,
ἐκήρυξε τόν ἀναστάντα Θεόν
καί ἐβόησε λαμπρᾶ τῇ φωνῇ·
ὁ Κύριός μου καί ὁ Θεός μου, δόξα Σοι.

*Επαίνει, Ἰερουσαλήμ, τόν Κύριον,
αἶνει τόν Θεόν Σου, Σιών. (Ψ.147,1)*

ᾠ τοῦ παραδόξου θαύματος!
Τοῦ πυρός ὁ χόρτος ἀψάμενος σέσωσται.
Βαλὼν γάρ ὁ Θωμᾶς
ἐν τῇ πυρίνῃ πλευρᾷ τήν χεῖρα
Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ
οὐ κατεφλέχθη τῇ ψηλαφήσει·
τῆς ψυχῆς γάρ τό δυσπειθές
μετέβαλεν εἰς εὐπιστίαν θερμῶς,
ἐκέκραξεν ἀπό θαθέων ψυχῆς·
ὁ Δεσπότης Σύ μου εἶ καί Θεός
ὁ ἐκ νεκρῶν ἐγηγερμένος, δόξα Σοι.

*Ὅτι ἐνίσχυσε τούς μοχλοὺς τῶν πυλῶν σου,
εὐλόγησε τούς υἱούς σου ἐν σοί.*

ᾠ τοῦ παραδόξου θαύματος!
Ἰωάννης στήθει τοῦ Λόγου ἀνέπεσε,
Θωμᾶς δέ τήν πλευράν
προσψηλαφήσαι κατηξιώθη.
Ἄλλ' ὁ μὲν ἐκεῖθεν φρικτῶς
Θεολογίας βυθόν ἀνέλκει,
τήν οἰκονομίαν ὁ δέ

ἠξίωται μυσταγωγῆσαι ἡμᾶς.
 Παρίστησι γάρ τὰς ἀποδείξεις τρανώς
 τῆς ἐγέρσεως Αὐτοῦ, ἐκβοῶν·
 ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα Σοι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α΄.

Φιλάνθρωπε, μέγα καὶ ἀνείκαστον
 τό πλήθος τῶν οἰκτιρμῶν Σου·
 ὅτι ἐμακροθύμησας
 ὑπὸ Ἰουδαίων ῥαπιζόμενος,
 ὑπὸ ἀποστόλου ψηλαφώμενος
 καὶ ὑπὸ τῶν ἀθετούντων Σε
 πολυπραγμονούμενος.
 Πῶς ἐσαρκώθης;
 Πῶς ἐσταυρώθης ὁ ἀναμάρτητος;
 Ἄλλὰ συνέτισον ἡμᾶς
 ὡς τὸν Θωμᾶν βοᾶν Σοι·
 ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα Σοι.

«*Νῦν ἀπολύεις...*» *Τρισάγιον*

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος βαρύς.

Εσφραγισμένου τοῦ μνήματος,
 ἡ ζωὴ ἐκ τάφου
 ἀνέτειλας Χριστέ ὁ Θεός
 καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων,
 τοῖς Μαθηταῖς ἐπέστης,
 ἡ πάντων ἀνάστασις,

Πνεῦμα εὐθές δι' αὐτῶν
 ἐγκαινίζων ἡμῖν
 κατὰ τό μέγα Σου ἔλεος. (γ')

Ἀπόλυσις

Ἡ ἀπόλυσις κάθε Ἀκολουθίας καί τίς
 Καθημερινές μέχρι τῆς ἀποδόσεως τοῦ
 Πάσχα γίνεται μέ τό

Ο ἀναστάς ἐκ νεκρῶν ... καί
 ἀντί τοῦ «Δι' εὐχῶν...»

Χριστός ἀνέστη ...

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Στήν ἀρχή τοῦ Ὁρθρου ἀντί τοῦ «Ἅγιος
 ὁ Θεός» λέγεται τό «Χριστός ἀνέστη»
 τρίς καί εὐθύς ἀμέσως:

Δόξα... Καί νῦν... Παναγία Τριάς...
 κ.λ.π.

Εξάψαλμος. Εἰρηνικά. Θεός Κύριος...

Ἀπολυτίκιον

Εσφραγισμένου τοῦ μνήματος... (τρῖς)

Καθίσματα

Μετά τήν α΄ στιχολογίαν.

Ἦχος α΄. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τῷ φόβῳ τῶν Ἑβραίων
τῶν Μαθητῶν κεκρυμμένων
καί ἐν τῇ Σιών συνηγμένων
εἰσῆλθες πρός αὐτούς, Ἄγαθέ,
καί ἔστης κεκλεισμένων τῶν θυρῶν
ἐν μέσῳ αὐτῶν χαροποιός
καί ὑπέδειξας αὐτοῖς τὰς χεῖρας
καί τῆς ἀχράντου Σου πλευρᾶς
τούς μώλωπας
λέγων τῷ ἀπιστοῦντι Μαθητῇ·
φέρε τήν χεῖρά σου καί ἐρεύνα
ὅτι αὐτός Ἐγώ εἰμι, ὁ διά σέ παθητός.
(6')

Μετά τήν β΄ στιχολογίαν.

Ἦχος α΄. Τόν τάφον Σου Σωτήρ.

Επέστης ἡ Ζωή
τῶν θυρῶν κεκλεισμένων,
Χριστέ, τοῖς Μαθηταῖς
καί πλευράν ὑπεδείκνυς
καί χεῖράς Σου καί πόδας Σου
τήν ἐκ τάφου Σου ἔγερσιν
προπιστούμενος·
ἀλλ' ὁ Θωμᾶς οὐχ εὐρέθη,

ὅθεν ἔλεγεν· εἰ μὴ θεάσωμαι Τοῦτον,
οὐ πείθομαι τοῖς λόγοις ὑμῶν. (β')

Μετά τόν πολυέλεον.

Ὅμοιον.

Ἰδὼν Μου τήν πλευράν
καί τὰς τρήσεις τῶν ἥλων,
Θωμᾶ, τί ἀπιστεῖς τῇ Ἐμῇ ἀναστάσει;
ὁ Κύριος ἔλεγεν
ἀναστάς ἐκ τοῦ μνήματος
ὄπτανόμενος τοῖς Ἀποστόλοις ἀρρήτως·
ὁ δέ Δίδυμος πεισθεῖς ἐβόα τῷ Κτίστη·
Θεός μου εἶ καί Κύριος.

Σημείωση: Εὐλογητάρια δέν
ψάλλονται, χάριν τῆς δεσποτικῆς
ἐορτῆς.

Ἡ τάξις τοῦ ἐωθινοῦ Εὐαγγελίου

Τό α' ἀντίφ. τῶν ἀναβαθμῶν τοῦ δ' ἤχου

Ἐκ νεότητός μου
πολλά πολεμεῖ με πάθη,
ἀλλ' αὐτός ἀντιλαβοῦ
καί σῶσον, Σωτήρ μου. (β')

Οἱ μισοῦντες Σιών,
αἰσχύνθητε ἀπό τοῦ Κυρίου,
ὡς χόρτος γάρ

πυρί ἔσεσθε ἀπεξηραμμένοι. (6^ο)

Δόξα.

Ἄγιω Πνεύματι πᾶσα ψυχὴ ζωοῦται
καὶ καθάρσει ὑψοῦται, λαμπρύνεται
τῇ Τριαδικῇ Μονάδι ἱεροκρυφίως.

Καὶ νῦν.

Ἄγιω Πνεύματι ἀναβλύζει
τά τῆς χάριτος ρεῖθρα
ἀρδεύοντα
ἅπασαν τὴν κτίσιν πρὸς ζωογονίαν.

Προκείμενον.

Ἦχος δ'. Ψαλμός 147.

Ἐπαίνει, Ἱερουσαλήμ, τὸν Κύριον,
αἶνει τὸν Θεόν Σου, Σιών.

Ὅτι ἐνίσχυσε τοὺς μοχλοὺς τῶν πυλῶν
σου,
εὐλόγησε τοὺς υἱοὺς σου ἐν σοί.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον 28,16-20.

Ὁ ἀναστάς Κύριος κατὰ τὴ συνάντησιν με
τοὺς μαθητὲς του στή Γαλιλαία ἀναθέτει σ'
αὐτοὺς τὴ συνέχισιν τοῦ ἔργου Του στὸν
κόσμο.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ,

16 οἱ ἑνδεκα μαθηταὶ
ἐπορεύθησαν εἰς τὴν Γαλιλαίαν,

εἰς τό ὄρος οὗ ἐτάξατο αὐτοῖς ὁ
Ἰησοῦς.

Ἐκεῖνο τόν καιρό
οἱ ἑνδεκα μαθητές πῆγαν στή
Γαλιλαία
στό βουνό πού τούς παρήγγειλε ὁ
Ἰησοῦς.

- 17 **Καί ἰδόντες Αὐτόν,
προσεκύνησαν Αὐτῷ·
οἱ δέ ἐδίστασαν.**

Κι ὅταν τόν εἶδαν, τόν προσκύνησαν·
μερικοί ὅμως ἐδίστασαν.

- 18 **Καί προσελθών ὁ Ἰησοῦς
ἐλάλησεν αὐτοῖς λέγων·
Ὁ Ἰησοῦς τούς πλησίασε καί τούς
εἶπε:**

**Ἐδόθη μοι πᾶσα ἐξουσία
ἐν οὐρανῷ καί ἐπί γῆς.**

Μοῦ δόθηκε ὅλη ἡ ἐξουσία στόν
οὐρανό καί στή γῆ.

- 19 **Πορευθέντες οὖν
μαθητεύσατε πάντα τά ἔθνη,
βαπτίζοντες αὐτούς
εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρός
καί τοῦ Υἱοῦ
καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος,**

20 διδάσκοντες αὐτούς

τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν·

Πηγαίνετε λοιπόν νά κάνετε
μαθητές ὅλα τὰ ἔθνη, βαφτίζοντάς
τους στό ὄνομα τοῦ Πατρός καί τοῦ
Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί
διδάσκοντάς τους νά τηροῦν ὅλα ὅσα
σᾶς διέταξα.

καί ἰδοῦ Ἐγώ μεθ' ἡμῶν εἰμι

πάσας τὰς ἡμέρας

ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος. Ἀμήν.

Κι' Ἐγώ θά εἶμαι μαζί σας πάντα

ὡς τή συντέλεια τοῦ κόσμου. Ἀμήν.

Δόξα σοι, Κύριε, δόξα σοι.

Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι

προσκυνήσωμεν ἅγιον Κύριον Ἰησοῦν,

τόν μόνον ἀναμάρτητον.

Τόν Σταυρόν Σου, Χριστέ,

προσκυνοῦμεν

καί τήν ἁγίαν σου Ἀνάστασιν

ὑμνοῦμεν καί δοξάζομεν·

Σύ γάρ εἶ Θεός ἡμῶν,

ἐκτός Σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν,

τό ὄνομά Σου ὀνομάζομεν.

Δεῦτε πάντες οἱ πιστοί,
 προσκυνήσωμεν
 τὴν τοῦ Χριστοῦ ἁγίαν Ἀνάστασιν·
 ἰδοὺ γὰρ ἦλθε διὰ τοῦ Σταυροῦ
 χαρὰ ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ.
 Διὰ παντός εὐλογοῦντες τὸν Κύριον
 ὑμνοῦμεν τὴν ἀνάστασιν Αὐτοῦ·
 Σταυρόν γὰρ ὑπομείνας δι' ἡμᾶς
 θανάτῳ θάνατον ὤλεσεν.

Ν΄ Ψαλμός (50)

Εἰς τὸ τέλος· ψαλμὸς τῷ Δαυῖδ
 2 ἐν τῷ ἐλθεῖν πρὸς αὐτὸν Νάθαν τὸν
 προφῆτην, ἠνίκα εἰσῆλθε πρὸς Βηρσαβέε.

3 **Ἐ**λεῆμον, ἐλέησόν με, ὁ Θεός,
 κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου
 καὶ κατὰ τὸ πλῆθος
 τῶν οἰκτιρμῶν Σου
 ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Ὡς Ἐλεήμονα Θεέ, Σοῦ ἐξομολογοῦμαι
 καὶ σοῦ προσπέφτω καὶ ζητῶ
 τὸ μέγα ἔλεός Σου.

Στῶν οἰκτιρμῶν τὸ πέλαγος
 τῆς θείας σου ἀγάπης
 τ' ἀνόμημα πού ἔπραξα
 παρακαλῶ νά σβήσεις.

4 **Ἐ**πί πλεῖον πλῦνόν με
 ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου

καί ἀπό τῆς ἁμαρτίας μου
καθάρισόν με.

Νά μ' ἐξαγνίσεις, πλύνε με,
ἀπό τήν ἀνομία,
καθάρισέ μου τῆς ψυχῆς
τή λέπρα πού μέ λειώνει.

5 Ὅτι τήν ἀνομίαν μου ἐγώ γινώσκω
καί ἡ ἁμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστι
διά παντός.

Γνωρίζω, Κύριε, καλά
τό κρίμα πού'χω κάνει,
τό ἔγκλημα πού ἔπραξα
μπροστά μου στέκει πάντα.

6 Σοί μόνω ἤμαρτον
καί τό πονηρόν ἐνώπιόν Σου ἐποίησα,
ὅπως ἂν δικαιωθῆς
ἐν τοῖς λόγοις Σου
καί νικήσης ἐν τῷ κρίνεσθαί Σε.

Γιατί σέ Σένα ἁμάρτησα
ἐγώ, μόνε Θεέ μου!
Τό πονηρό πού ἔπραξα,
μπροστά Σου τό'χω κάνει.
Γι' αὐτό θά εἶναι δίκαιη
ἡ ἀπόφασή Σου πάντα
καί θά νικᾷς ὅποιον τολμᾷ
λόγο νά Σοῦ ζητήσῃ.

- 7 Ἴδού γάρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην
καί ἐν ἁμαρτίαις
ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου.
Ἡ σύλληψή μου ἔγινε
παράνομα, τό εἶδες
κι ἡ μάνα μου μέ γέννησε
ἁμαρτωλό κι ἐμένα!
- 8 Ἴδού γάρ ἀλήθειαν ἠγάπησας,
τά ἄδηλα καί τά κρύφια
τῆς σοφίας Σου
ἐδήλωσάς μοι.
Ἐσύ ὅμως ἀγάπησες,
Κύριε, τήν ἀλήθεια,
τίς μυστικές Σου τίς βουλές,
Σύ μου ἀποκαλύπτεις.
- 9 ῤραντιεῖς με ὕσώπω
καί καθαρισθήσομαι,
πλυνεῖς με
καί ὑπέρ χιόνα λευκανθήσομαι.
Θά μέ ραντίσεις μ' ὕσσωπο
καί θά μέ καθαρίσεις
καί θά μέ πλύνεις νά γενῶ
πιό ἄσπρος ἀπ' τό χιόνι!
- 10 Ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν
καί εὐφροσύνην,
ἀγαλλιάσονται ὅστέα τεταπεινωμένα.

Κάνε με αγαλλίαση
νά νοιώσω κι εὐφροσύνη
τά ταλαιπωρημένα μου
ὅσά ν' ἀναγαλλιάσουν.

- 11 **Ἀπόστρεψον τό πρόσωπόν Σου**
ἀπό τῶν ἁμαρτιῶν μου
καί πάσας τάς ἀνομίας μου ἐξάλειψον.

Ἄπό τίς ἁμαρτίες μου
πάρε τό πρόσωπό Σου,
κι ὅλες τίς ἀνομίες μου
ἐξάλειψε, Θεέ μου.

- 12 **Καρδίαν καθαράν**
κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός,
καί πνεῦμα εὐθές
ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου.

Καρδιά καθάρια μέσα μου
χτίσε, Ἐσύ Θεέ μου,
τό εὐθύ Σου Πνεῦμα θρόνιασε
μέσα στά ἔγκατά μου.

- 13 **Μή ἀπορρίψης με**
ἀπό τοῦ προσώπου Σου
καί τό Πνεῦμά Σου τό ἅγιον
μή ἀντανέλης ἀπ' ἐμοῦ.

Μή μ' ἀποδιώξεις μακριά
ἀπό τό πρόσωπό Σου,
μήν ἀφαιρέσης ἀπό μέ
τό ἅγιό Σου Πνεῦμα.

- 14 Ἀπόδος μοι τήν ἀγαλλίασιν
τοῦ σωτηρίου Σου
καί πνεύματι ἡγεμονικῶ στήριξόν με.
Τῆς σωτηρίας τή χαρά
χάρισε στήν ψυχή μου
τό Πνεῦμα Σου τό ἅγιο
δόσ' μου νά μέ στηρίξει.
- 15 Διδάξω ἀνόμους τάς ὁδοῦς Σου
καί ἀσεβεῖς ἐπί σέ ἐπιστρέψουσιν.
Καί τάζω Σου, στούς ἄνομους
τούς ὁρόμους Σου νά δείξω
ἁμαρτωλοί καί ἀσεβεῖς
σ' Ἐσέ νά ἐπιστρέψουν.
- 16 Ῥῦσαι με ἐξ αἱμάτων, ὁ Θεός,
ὁ Θεός τῆς σωτηρίας μου·
ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσα μου
τήν δικαιοσύνην Σου.
Παρακαλῶ καί κράζω Σου,
Θεέ μου, λύτρωσέ με.
ἀπ' τήν κατάρρα τοῦ αἵματος
τ' ἀδώου π' ἔχω χύσει.
Κι ἡ γλῶσσα μου θά ἐξυμνεῖ
καί θά διακηρύττει
τή σωτηρία πού Ἐσύ
στόν ἄνθρωπο χαρίζεις.

- 17 **Κύριε, τά χείλη μου ἀνοίξεις
καί τό στόμα μου
ἀναγγελεῖ τήν αἴνεσίν Σου.
Ἄνοιξε Σύ τά χείλη μου,
Κύριε καί Θεέ μου,
νά διαλαλεῖ τό στόμα μου
τή δόξα Σου στόν κόσμο.**
- 18 **Ὅτι εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἄν
ὄλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις.
Γιατί θά Σοῦ ἐπρόσφερα,
ἄν ἠθέλες, θυσίες
μά τά ὄλοκαυτώματα δέν Σέ
εὐχαριστοῦνε.**
- 19 **Θυσία τῷ Θεῷ
πνεῦμα συντετριμμένον·
καρδίαν συντετριμμένην
καί τεταπεινωμένην
ὁ Θεός οὐκ ἐξουθενώσει.
Θυσία θέλει ὁ Θεός,
πνεῦμα συντετριμμένο·
καρδιά πού ταπεινώνεται
δέν τήν ἐξουθενώνει.**
- 20 **Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου
τήν Σιών
καί οἰκοδομηθήτω τά τείχη
Ἱερουσαλήμ.**

Δέξου νά κάνεις τό καλό
 γιά τή Σιών Θεέ μου,
 τά γκρεμισμένα τείχη της
 νά ὑψωθοῦνε πάλι.

21 Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης,
 ἀναφοράν καί ὀλοκαυτώματα.

Τότε θά εὐχαριστηθεῖς
 θυσίες σωτηρίας,
 τότε θά δεῖς τίς προσφορές,
 τά ὀλοκαυτώματά μας!

Τότε ἀνοίσουσιν
 ἐπί τό θυσιαστήριόν Σου μόσχους.

Τότε πού θ' ἀνεβάσουμε
 μοσχάρια στό βωμό Σου.

Δόξα.

Ταῖς τοῦ Ἀποστόλου
 πρεσβείαις, Ἐλεῆμον,
 ἐξάλειψον τά πλήθη
 τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καί νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου
 πρεσβείαις, Ἐλεῆμον,
 ἐξάλειψον τά πλήθη
 τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Ελεῆμον, ἐλέησόν με, ὁ Θεός,
 κατά τό μέγα ἔλεός Σου
 καί κατά τό πλήθος τῶν οἰκτιρμῶν Σου

ἐξάλειψον τό ἀνόμημά μου.

Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς ἀπό τοῦ Τάφου
καθώς προεῖπεν ἔδωκεν ἡμῖν
τὴν αἰώνιον ζωὴν καὶ μέγα ἔλεος.

ΣΩΣΟΝ Ο ΘΕΟΣ

Ἡ ἱκετευτική προσευχή τῆς Ἐκκλησίας
συνεχίζεται μέ ἐπιμονή
πρός τὴν ἴδια κατεύθυνση
καὶ διευρύνεται τώρα
ἐπικαλούμενη πρὸς ἐνίσχυση
τίς πρεσβείες ὄλων τῶν ἀγίων.

Σῶσον, ὁ Θεός, τόν λαόν σου
καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου·
ἐπίσκεψαι τόν κόσμον σου
ἐν ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς·
ὑψωσον κέρας Χριστιανῶν ὀρθοδόξων
καὶ κατάπεμψον ἐφ' ἡμᾶς
τά ἐλέη σου τά πλούσια·
– πρεσβείαις τῆς παναχράντου
Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου
καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας·
– δυνάμει τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ
Σταυροῦ·
– προστασίαις τῶν τιμίων
ἐπουρανίων Δυνάμεων Ἀσωμάτων·
– ἱκεσίαις τοῦ τιμίου, ἐνδόξου,

- προφήτου Προδρόμου
 καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου·
 – τῶν ἁγίων ἐνδόξων πανευφήμων
 καὶ πρωτοκορυφαίων Ἀποστόλων
 Πέτρου καὶ Παύλου
 καὶ πάντων τῶν ἁγίων Ἀποστόλων·
 – τῶν ἐν ἁγίοις Πατέρων ἡμῶν
 μεγάλων Ἱεραρχῶν
 καὶ Οἰκουμενικῶν Διδασκάλων
 Βασιλείου τοῦ Μεγάλου,
 Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου
 καὶ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου·
 Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου,
 Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος,
 πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας,
 Νικολάου τοῦ ἐν Μύροις,
 Σπυρίδωνος ἐπισκόπου Τριμυθούντος
 καὶ Νεκταρίου Πενταπόλεως,
 τῶν θαυματουργῶν·
 – τῶν ἁγίων, ἐνδόξων, μεγάλων
 μαρτύρων
 Γεωργίου, τοῦ Τροπαιοφόρου,
 Δημητρίου τοῦ Μυροβλύτου
 Θεοδώρων, Τήρωνος καὶ
 Στρατηλάτου
 Μηγᾶ τοῦ θαυματουργοῦ·
 – τῶν ἱερομαρτύρων Χαραλάμπους

καί Ἐλευθερίου·

- τῶν ἁγίων, ἐνδόξων,
μεγάλων μαρτύρων γυναικῶν
Θέκλας, Βαρβάρας, Ἀναστασίας,
Αἰκατερίνης, Κυριακῆς, Φωτεινῆς,
Μαρίνης, Παρασκευῆς, καί Εἰρήνης·
- τῶν ἁγίων ἐνδόξων
καί καλλινίκων Μαρτύρων·
τῶν ὁσίων καί θεοφόρων Πατέρων
ἡμῶν
τῶν ἐν ἀσκήσει λαμψάντων·
- τῶν ἁγίων καί δικαίων Θεοπατόρων
Ἰωακείμ καί Ἄννης,
- (τοῦ ἁγίου τοῦ ναοῦ),
- (τοῦ ἁγίου τῆς ἡμέρας)
- οὗ τήν μνήμην ἐπιτελοῦμεν
- καί πάντων Σου τῶν ἁγίων,

Ἰκετεύομέν σε, μόνε, πολυέλεε Κύριε,
ἐπάκουσον ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν
δεομένων σου
καί ἐλέησον ἡμᾶς.

Κύριε, ἐλέησον, Κύριε, ἐλέησον,
Κύριε ἐλέησον.

Ψάλλεται ἐναλλάξ, τετράκις ὑπό τῶν δύο χορῶν.

Εὐχή Ι' τοῦ Ὁρθρου

Ἡ ἰκεσία τῆς Ἐκκλησίας πού ἀποτελεῖ τήν καρδιά τοῦ Ὁρθρου κορυφώνεται στήν παρακάτω προσευχή μετανοίας καί ἐξομολογήσεως

Κύριε, ὁ Θεός ἡμῶν,
ὁ τήν διά μετανοίας ἄφεσιν
τοῖς ἀνθρώποις δωρησάμενος
καί τύπον ἡμῖν ἐπιγνώσεως
ἁμαρτημάτων καί ἐξομολογήσεως
τήν τοῦ προφήτου Δαβίδ μετάνοιαν
πρός συγχώρησιν ὑποδείξας,

Κύριε Θεέ μας,

Ἐσύ ἐχάρισες

στούς ἀνθρώπους πού μετανοοῦν
τήν ἄφεση

καί μᾶς ὑπέδειξες

τή μετάνοια τοῦ Προφήτου Δαβίδ,

ὡς ὑπόδειγμα ἀναγνωρίσεως

καί ἐξομολογήσεως τῶν

ἁμαρτημάτων

καί συγχωρήσεως.

Αὐτός, Δέσποτα,

πολλοῖς ἡμᾶς καί μεγάλοις

περιπεπτωκότας πλημμελήμασιν,

ἐλέησον κατὰ τό μέγα σου ἔλεος·

καί κατὰ τό πλήθος τῶν οἰκτιρισμῶν Σου

ἐξάλειψον τὰ ἀνομήματα ἡμῶν.

Ἐσύ, Δέσποτα,
μέ τή μεγάλη Σου εὐσπλαγχνία
ἐλέησε κι ἐμᾶς,
πού ἔχομε πέσει σέ πολλά
καί μεγάλα ἁμαρτήματα,
καί καθώς εἶναι μεγάλη
ἡ συμπόνοια Σου,
σβῆσε τὰ ἀνομήματά μας.

Ὅτι σοί ἡμάρτομεν, Κύριε,
τῷ καί τὰ ἄδηλα καί τὰ κρύφια
τῆς καρδιάς τῶν ἀνθρώπων
γινώσκοντι
καί μόνω ἔχοντι ἐξουσίαν
ἀφιέναι ἁμαρτίας.

Γιατί σέ Σένα, ἁμαρτήσαμε, Κύριε,
πού πού καί τὰ κρυφά καί τὰ φανερά
τῆς καρδιάς τῶν ἀνθρώπων γνωρίζεις
καί εἶσαι ὁ μόνος
πού ἔχεις τήν ἐξουσία
νά συγχωρῆς ἁμαρτίες.

Καρδίαν δέ καθαράν κτίσας ἐν ἡμῖν
καί πνεύματι ἡγεμονικῷ
στηρίξας ἡμᾶς
καί τήν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου Σου
γνωρίσας ἡμῖν,
μή ἀπορρίψῃς ἡμᾶς

ἀπό τοῦ προσώπου Σου.

Χτίσε, Κύριε, μέσα μας καθαρὴ καρδιά!
 Στήριξέ μας
 μέ τό ἡγεμονικό Σου Πνεῦμα!
 Χάρισέ μας τή χαρά
 καί τήν ἀγαλλίαση τῆς σωτηρίας Σου
 καί μή μᾶς ἀπορρίψης
 ἀπό τό πρόσωπό Σου.

Ἄλλ' εὐδόκησον,
 ὡς ἀγαθός καί φιλάνθρωπος,
 μέχρι τῆς ἐσχάτης ἡμῶν ἀναπνοῆς
 προσφέρειν Σοι

θυσίαν δικαιοσύνης καί ἀναφοράν
 ἐν τοῖς ἁγίοις σου θυσιαστήριοις.

Ἀλλά δέξου μας, μέ καλωσύνη,
 ὡς ἀγαθός καί φιλάνθρωπος Θεός,
 νά Σοῦ προσφέρωμε
 εὐχαριστήριες θυσίες καί ἀναφορές
 στά ἅγια θυσιαστήριά Σου
 μέχρι τήν τελευταία μας ἀναπνοή.

Ελέει καί οἰκτιρμοῖς καί φιλάνθρωπία
 τοῦ μονογενοῦς σου Υἱοῦ,
 μεθ' οὗ εὐλογητός εἶ,
 σύν τῷ παναγίῳ καί ἀγαθῷ
 καί ζωοποιῷ Σου Πνεύματι,
 νῦν καί ἀεί

καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

{Ὅλα αὐτά Σοῦ τά ζητοῦμε, Κύριε,
ὄχι γιατί τά δικαιούμαστε,
ἤ μᾶς ἀξίζουν, ἀλλά}

Γιά τό ἔλεος, τή συμπόνοια

καί τή φιλανθρωπία

τοῦ Μονογενοῦς Σου Υἱοῦ!

Μαζί μέ Αὐτόν, Σέ εὐλογοῦμε,

καί τό πανάγιο, τό ἀγαθό

καί ζωοποιό Σου Πνεῦμα,

τήν ὥρα καί πάντοτε

καί στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

Ὁ Κανὼν

Ποίημα Ἰωάννου Μοναχοῦ

Ψάλλεται μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἕξῃ

ἄνευ στίχων

Ῥδ' ἁ' Ἦχος ἁ' Ὁ Εἰρμὸς

«**Ἀ**σωμεν πάντες λαοί,

τῷ ἐκ πικρᾶς δουλείας,

Φαραῶ τὸν Ἰσραὴλ ἀπαλλάξαντι,

καὶ ἐν βυθῷ θαλάσσης,

ποδὶ ἀβρόχως ὁδηγήσαντι,

ὠδὴν ἐπινίκιον,

ὅτι δεδόξασται».

Σήμερον ἔαρ ψυχῶν,
ὅτι Χριστὸς ἐκ τάφου,
ὡσπερ ἥλιος ἐκλάμψας τριήμερος,
τὸν ζοφερὸν χειμῶνα ἀπήλασε
τῆς ἀμαρτίας ἡμῶν,
Αὐτὸν ἀνυμνήσωμεν,
ὅτι δεδόξασται.

Ἡ βασιλὶς τῶν ὠρῶν,
τῇ λαμπροφόρῳ ἡμέρᾳ,
ἡμερῶν τε βασιλίδι φανότατα,
δορυφοροῦσα τέρπει,
τὸν ἔγκριτον τῆς Ἐκκλησίας λαόν,
ἀπαύστως ἀνυμνοῦσα,
τὸν ἀναστάντα Χριστόν.

Πύλαι θανάτου Χριστέ,
οὐδὲ τοῦ τάφου σφραγίδες,
οὐδὲ κλειῖθρα τῶν θυρῶν σοι
ἀντέστησαν,
ἀλλ' ἐξαναστάς ἐπέστης,
τοῖς φίλοις σου εἰρήνην Δέσποτα
δωρούμενος,
τὴν πάντα νοῦν ὑπερέχουσαν.

Καταβασία

«**Α**ναστάσεως ἡμέρα,
λαμπρυνθῶμεν Λαοί,
Πάσχα Κυρίου, Πάσχα·
ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζωὴν
καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν,
Χριστός ὁ Θεός,
ἡμᾶς διεβίβασεν,
ἐπινίκιον ἄδοντας».

ᾠδὴ γ' Ὁ Εἰρμός

«**Σ**τερέωσόν με Χριστέ,
ἐπὶ τὴν πέτραν τῶν ἐντολῶν σου,
καὶ φώτισόν με φωτὶ τοῦ προσώπου
σου· οὐκ ἔστι γὰρ ἅγιος,
πλὴν σου φιλόανθρωπε».

Καινοὺς ἀντὶ παλαιῶν,
ἀντὶ φθαρτῶν δέ ἀφθάρτους,
διὰ Σταυροῦ σου Χριστέ,
τελέσας ἡμᾶς,
ἐν καινότητι ζωῆς πολιτεύεσθαι,
ἀξίως προσέταξας.

Εν τάφῳ περικλεισθεῖς,
τῇ περιγράπτῳσαρκί σου,
ὁ ἀπερίγραπτος, Χριστέ ἀνέστης,

θυρῶν κεκλεισμένων δὲ ἐπέστης,
 σοῦ τοῖς Μαθηταῖς,
 παντοδύναμε.

Τοὺς μώλωπάς σου Χριστέ,
 οὓς ἐκουσίως ὑπέστης,
 ὑπὲρ ἡμῶν τοῖς Μαθηταῖς σου φυλάξας
 μαρτύριον,
 τῆς σῆς ἔδειξας,
 ἐνδόξου Ἀναστάσεως.

Καταβασία

«**Δ**εῦτε πόμα πῖωμεν καινόν,
 οὐκ ἐκ πέτρας ἀγόνου
 τερατουργούμενον,
 ἀλλ' ἀφ' ἁρσίας πηγῆν,
 ἐκ τάφου ὁμβρήσαντος Χριστοῦ,
 ἐν ᾧ στερεούμεθα».

Μετά τήν γ' ὠδήν:

Ἡ Ὑπακοή. Ἦχος πλ. β'.

Ως ἐν μέσῳ τῶν Μαθητῶν Σου
 παρεγένου, Σωτήρ,
 τήν εἰρήνην διδούς αὐτοῖς,
 ἐλθέ καί μεθ' ἡμῶν
 καί σῶσον ἡμᾶς.

Μετά τήν στί ὠδήν:

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ΄.

Τῆ φιλοπράγμονι δεξιᾶ,
τήν ζωοπάροχόν Σου πλευράν
ὁ Θωμᾶς ἐξηρεύνησε, Χριστέ ὁ Θεός·
συγκεκλεισμένων γάρ τῶν θυρῶν
ὡς εἰσῆλθες,
σύν τοῖς λοιποῖς Ἀποστόλοις ἐβόα Σοι·
Κύριος ὑπάρχεις καί Θεός μου.

Ἐπανάληψις ἐν χορῶ:

Κύριος ὑπάρχεις καί Θεός μου.

Οἶκος.

Τίς ἐφύλαξε
τήν τοῦ Μαθητοῦ παλάμην
τότε ἀχώνευτον
ὅτε τῆ πυρίνη πλευρᾶ
προσῆλθε τοῦ Κυρίου;
Τίς ἔδωκε ταύτη τόλμαν καί ἴσχυσε
ψηλαφίσαι φλόγεον ὀστοῦν;
Πάντως ἡ ψηλαφηθεῖσα.
Εἰ μή γάρ ἡ πλευρά
δύναμιν ἐχορήγησε πηλίνη δεξιᾶ,
πῶς εἶχε ψηλαφῆσαι παθήματα
σαλεύσαντα τά ἄνω καί τά κάτω;
Αὕτη ἡ χάρις Θωμᾶ ἐδόθη
ταύτην ψηλαφῆσαι,

Χριστῷ δέ ἐκβοῆσαι·
 Κύριος ὑπάρχεις καί Θεός μου.
Ἐπανάληψις ἐν χορῶ:
 Κύριος ὑπάρχεις καί Θεός μου.

Συναξάριον

*α) Τοῦ Μηναίου
 καί
 β) Τό παρόν*

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα,
 Κυριακῇ δευτέρα ἀπό τοῦ Πάσχα,
 τά ἐγκαίνια ἐορτάζομεν
 τῆς Χριστοῦ Ἀναστάσεως
 καί τήν τοῦ Ἁγίου
 Ἀποστόλου Θωμᾶ ψηλάφησιν.

Εἰ νηδύος κλείς ἢ τάφου μή κωλύει
 Σήν, Σῶτερ, ὄρμην,
 κλείς θυρῶν πῶς κωλύσει;

Ταῖς τοῦ Σοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Θωμᾶ
 πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν,
 ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Καταβασίαι

ᾠδή α'.

Ἀναστάσεως ἡμέρα,
 λαμπρυνθῶμεν λαοί,
 Πάσχα Κυρίου Πάσχα·

ἐκ γάρ θανάτου πρὸς ζωὴν
καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν
Χριστός ὁ Θεός
ἡμᾶς διεβίβασεν ἐπινίκιον ἄδοντας.

Ὡδὴ γ'.

Δεῦτε πόμα πίνωμεν καινόν,
οὐκ ἐκ πέτρας ἀγόνου
τερατουργούμενον,
ἀλλ' ἀφ'θαρσίας πηγῆν,
ἐκ Τάφου ὀμβρήσαντος Χριστοῦ,
ἐν ᾧ στερεούμεθα.

Ὡδὴ δ'.

Επί τῆς θείας φυλακῆς
ὁ δεηγόρος Ἀββακούμ
στήτω μεθ' ἡμῶν καὶ δεικνύτω
φασφόρον ἄγγελον,
διαπρυσίως λέγοντα·
σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ,
ὅτι ἀνέστη Χριστός ὡς παντοδύναμος.

Ὡδὴ ε'.

Ορδρίσωμεν ὄρθρου βαθέως
καὶ ἀντί μύρου τόν ὕμνον
προσοίσωμεν τῷ Δεσπότη
καὶ Χριστόν ὀψόμεθα,
δικαιοσύνης Ἡλίον,
πᾶσι ζωὴν ἀνατέλλοντα.

Ὦδὴ στ'.

Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς
καὶ συνέτριψας μοχλοὺς αἰωνίους,
κατόχους πεπεδημένων, Χριστέ,
καὶ τριήμερος ὡς ἐκ κήτους Ἰωνᾶς
ἐξανέστης τοῦ τάφου.

Ὦδὴ ζ'.

Ὁ παῖδας ἐκ καμίνου ῥυσάμενος,
γενόμενος ἄνθρωπος πάσχει ὡς θνητός
καὶ διὰ πάθους τό θνητόν
ἀφθαρσίας ἐνδύει εὐπρέπειαν,
ὁ μόνος εὐλογητός τῶν Πατέρων
Θεός καὶ ὑπερένδοξος.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν
καὶ προσκυνοῦμεν τόν Κύριον.

Ὦδὴ η'.

Αὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἁγία ἡμέρα,
ἡ μία τῶν Σαββάτων,
ἡ βασιλὶς καὶ κυρία,
ἐορτῶν ἐορτὴ
καὶ πανηγυρις ἐστὶ πανηγύρεων,
ἐν ᾗ εὐλογοῦμεν
Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τὴν Θεοτόκον καὶ Μητέρα τοῦ φωτός
ἐν ὕμνοις τιμῶντες μεγαλύνωμεν.

Ὡδὴ δ΄. Ὁ εἰρμός.

Σέ τήν φαεινήν λαμπάδα
καί Μητέρα τοῦ Θεοῦ
τήν ἀρίζηλον δόξαν
καί ἄνωτέραν πάντων τῶν ποιημάτων
ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Τροπάρια.

Σοῦ τήν φαεινήν ἡμέραν
καί ὑπέρλαμπρον, Χριστέ,
τήν ὀλόφωτον χάριν
ἐν ἧ ὥραϊος κάλλει τοῖς Μαθηταῖς Σου
ἐπέστης μεγαλύνομεν.

Σέ τόν χοϊκῆ παλάμη
ψηλαφώμενον πλευράν
καί μή φλέξαντα ταύτην
πυρί τῷ τῆς αὐλοῦ θείας Οὐσίας
ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Σέ τόν ὡς Θεόν ἐκ τάφου
ἀναστάντα Χριστόν
οὐ βλεφάροις ἰδόντες,
ἀλλά καρδίας πόθῳ πεπιστευκότες
ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Καταβασία

Ὁ Ἄγγελος ἐβόα τῇ Κεχαριτωμένῃ
ἀγνή Παρθένε, χαῖρε καί πάλιν ἐρῶ· χαῖρε·
ὁ Σός Υἱός ἀνέστη τριήμερος ἐκ τάφου.

Φωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἰερουσαλήμ·
 ἡ γὰρ δόξα Κυρίου ἐπὶ σέ ἀνέτειλε.
 Χόρευε νῦν καὶ ἀγάλλου Σιών·
 σύ δέ, Ἄγνή, τέρπου, Θεοτόκε,
 ἐν τῇ ἐγέρσει τοῦ Τόκου Σου.

Η ΙΑ' ΕΥΧΗ ΤΟΥ ΟΡΘΡΟΥ

Ὁ Θεός ἡμῶν,
 ὁ τὰς νοεράς καὶ λογικάς
 ὑποστησάμενος
 δυνάμεις τῷ Σῶ θελήματι,
 Σοῦ δεόμεθα καὶ Σέ ἱκετεύομεν·
 πρόσδεξαι ἡμῶν
 μετὰ τῶν κτισμάτων Σου πάντων,
 τὴν κατὰ δύναμιν δοξολογίαν
 καὶ ταῖς πλουσίαις τῆς Σῆς ἀγαθότητος
 ἀντάμειψαι δωρεαῖς·
 ὅτι Σοί κάμπτει πᾶν γόνυ ἐπουρανίων
 καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων
 καὶ πᾶσα πνοή καὶ κτίσις ὑμνεῖ
 τὴν ἀκατάληπτον Σου δόξαν·
 μόνος γάρ εἶ Θεός ἀληθινός καὶ
 πολυέλεος.

Ὅτι Σέ αἰνοῦσι
 πᾶσαι αἱ Δυνάμεις τῶν οὐρανῶν
 καὶ Σοί τὴν δόξαν ἀναπέμπουσι,
 τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ
 καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι,

νῦν καὶ αἰεὶ
καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

Ἑξαποστειλάρια

Ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν. (γ')

**Ἦψουτε Κύριον τὸν Θεόν ἡμῶν
καὶ προσκυνεῖτε τὸ ὑποποδίω τῶν
ποδῶν Αὐτοῦ, ὅτι ἅγιος ἐστί.**

Ἦχος γ'. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

**Ἐμῶν μελῶν χειρὶ σου
ἐξερευνήσας τὰς πληγὰς
μή μοι, Θωμᾶ, ἀπιστήσης
τραυματισθέντι διὰ σέ·
σὺν Μαθηταῖς ὁμοφρόνει
καὶ ζῶντα κήρυττε Θεόν. (β')**

Ὅμοιον.

Σήμερον ἔαρ μυρίζει
καὶ καινὴ κτίσις χορεύει·
σήμερον αἶρονται κλειῖθρα
θυρῶν καὶ τῆς ἀπιστίας,
Θωμᾶ τοῦ φίλου βοῶντος·
ὁ Κύριος καὶ Θεός μου.

ΑΙΝΟΙ

Πᾶσα πνοή
 αἰνεσάτω τόν Κύριον.
 Αἰνεῖτε τόν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν,
 αἰνεῖτε Αὐτόν ἐν τοῖς ὑψίστοις.
 Σοί πρέπει ὕμνος τῷ Θεῷ.

Αἰνεῖτε Αὐτόν,
 πάντες οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ·
 αἰνεῖτε Αὐτόν,
 πᾶσαι αἱ δυνάμεις Αὐτοῦ.
 Σοί πρέπει ὕμνος τῷ Θεῷ.

1.

Αἰνεῖτε Αὐτόν
 ἐπί ταῖς δυναστείαις Αὐτοῦ,
 αἰνεῖτε Αὐτόν
 κατά τό πλήθος τῆς μεγαλωσύνης Αὐτοῦ.

Ἦχος α΄. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Μετά τήν ἐκ τάφου Σου φρικτήν,
 ζωοδότα, ἔγερσιν
 ὡσπερ σφραγίδας οὐκ ἔλυσας,
 Χριστέ, τοῦ μνήματος
 οὕτω κεκλεισμένων
 θυρῶν εἰσελήλυθας
 πρὸς τούς πανευκλεεῖς
 Ἀποστόλους Σου
 χαροποιῶν αὐτούς
 καί εὐδές Σου παρεχόμενος

τούτοις Πνεῦμα δι' ἄμετρον ἔλεος.

2.

*Αἰνεῖτε Αὐτόν ἐν ἤχῳ σάλπιγγος,
αἰνεῖτε Αὐτόν ἐν ψαλτηρίῳ καὶ κιθάρα.*

Μετά τήν ἐκ τάφου Σου φρικτήν ...

3.

*Αἰνεῖτε Αὐτόν ἐν τυμπάνῳ καὶ χορῶ,
αἰνεῖτε Αὐτόν ἐν χορδαῖς καὶ ὄργάνῳ.*

Θωμᾶς ὁ καὶ Δίδυμος οὐκ ἦν
ἐνδημῶν ἡνίκα Σύ
τοῖς Μαθηταῖς ὠφθης, Κύριε·
ὄθεν ἠπίστησε
τῇ Σῆ ἀναστάσει
καὶ τοῖς κατιδοῦσί Σε
ἐβόα· εἰ μή βάλω τόν δάκτυλον
εἰς τήν πλευράν Αὐτοῦ
καί τῶν ἤλων τά τυλώματα
οὐ πιστεύω ὅτι ἐξεγήγερται.

4.

*Αἰνεῖτε Αὐτόν ἐν κυβάλοις εὐήχοις,
αἰνεῖτε Αὐτόν ἐν κυβάλοις ἀλαλαγμοῦ.*

Πᾶσα πνοή αἰνεσάτω τόν Κύριον.

Ως θέλεις ψηλάφησον, Χριστός
τῷ Θωμᾶ ἐβόησε·
βάλε τήν χεῖρα καί γινῶδι Με
ὅστέα ἔχροντα

καί γεῶδες σῶμα·
καί μή γίνου ἄπιστος
ἐπίσης δέ τοῖς ἄλλοις πιστώθητι.
Ὁ δέ ἐβόησεν·
Ὁ Θεός μου καί ὁ Κύριος
Σύ ὑπάρχεις, δόξα τῇ ἐγέρσει Σου.

Δόξα. Καί νῦν. Ἦχος πλ. β΄.

Μεθ' ἡμέρας ὀκτώ τῆς ἐγέρσεώς Σου,
Ἰησοῦ Βασιλεῦ,
Μονογενές Λόγε τοῦ Πατρός,
ᾧφθης τοῖς Μαθηταῖς Σου
κεκλεισμένων τῶν θυρῶν
τήν εἰρήνην Σου παρεχόμενος
καί τῷ ἀπιστοῦντι Μαθητῇ
τούς τύπους ἔδειξας.
Δεῦρο ψηλάφησον
τάς χεῖρας καί τούς πόδας
καί τήν ἀκήρατόν Μου πλευράν·
ὁ δέ πεισθεῖς ἐβόα Σοι·
ὁ Κύριός μου καί ὁ Θεός μου, δόξα Σοι.

Δοξολογία μεγάλη.

Ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς.

Ἦχος βαρῦς.

Εσφραγισμένου τοῦ μνήματος,
ἡ ζωή ἐκ τάφου
ἀνέτειλας Χριστέ ὁ Θεός

καί τῶν θυρῶν κεκλεισμένων,
 τοῖς Μαθηταῖς ἐπέστης,
 ἦ πάντων ἀνάστασις,
 Πνεῦμα εὐθές δι' αὐτῶν
 ἐγκαινίζων ἡμῖν,
 κατά τό μέγα Σου ἔλεος.

Καί τό Κοντάκιον

Εἰ καί ἐν τάφῳ κατῆλθες, Ἄθάνατε,
 ἀλλά τοῦ Ἄδου καθεῖλες τήν δύναμιν·
 καί ἀνέστης ὡς νικητής, Χριστέ ὁ
 Θεός,
 γυναιξί Μυροφόροις
 φθεγξάμενος, Χαίρετε
 καί τοῖς Σοῖς Ἀποστόλοις
 εἰρήνην δωρούμενος,
 ὁ τοῖς πεσοῦσι παρέχων ἀνάστασιν.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Ἀντίφωνον Α'.

ᾠχος β'. Ψαλμός 65.

Α' χορός

Ἀλαλάξατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου
 Σῶτερ σῶσον ἡμᾶς.

Β' χορός

Ψάλατε δὴ τῷ ὀνόματι Αὐτοῦ,
δοῦτε δόξαν ἐν αἰνέσει Αὐτοῦ.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου ...

Α' χορός

Εἶπατε τῷ Θεῷ· ὡς φοβερὰ τὰ ἔργα Σου.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου ...

Β' χορός

Πᾶσα ἡ γῆ προσκυνησάτωσάν Σοι
καὶ ψαλάτωσάν Σοι.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου ...

Δόξα. Καὶ νῦν.

Ἀντίφωνον Β'.

ᾠχος 6'. Ψαλμός 66.

Α' χορός

Ο Θεός οἰκτειρήσαι ἡμᾶς
καὶ εὐλογήσαι ἡμᾶς,
ἐπιφάναι τό πρόσωπον Αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς
καὶ ἐλεήσαι ἡμᾶς.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ,
ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν,
ψάλλοντάς Σοι, ἀλληλούϊα.

Α' χορός

Τοῦ γινῶναι ἐν τῇ γῇ τήν ὁδόν Σου
ἐν πᾶσιν ἔθνεσι τό σωτήριόν Σου.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ ...

Β' χορός

Ἐξομολογησάσθωσάν Σοι λαοί, ὁ Θεός,
ἐξομολογησάσθωσάν Σοι λαοί πάντες.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ ...

Α' χορός

Εὐλογῆσαι ἡμᾶς ὁ Θεός
καί φοβηθῆτωσαν Αὐτόν
πάντα τά πέρατα τῆς γῆς.

Β' χορός

Δόξα. Καί νῦν.

Ο Μονογενῆς Υἱός ...

Ἀντίφωνον Γ'.

Ἦχος πλ. α'. Ψαλμός 67

Α' χορός

Ἀναστήτω ὁ Θεός
καί διασκορπισθῆτωσαν οἱ ἐχθροί Αὐτοῦ
καί φυγέτωσαν ἀπό προσώπου Αὐτοῦ
οἱ μισοῦντες Αὐτόν.

Χριστός ἀνέστη ἐκ νεκρῶν ...

Β' χορός

Ἦς ἐκλείπει καπνός ἐκλιπέτωσαν
ὡς τήκεται κηρός ἀπό προσώπου πυρός.

Χριστός ἀνέστη ἐκ νεκρῶν ...

Α΄ χορός

Οὕτως ἀπολοῦνται οἱ ἁμαρτωλοὶ
ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ
καὶ οἱ δίκαιοι εὐφρανθήτωσαν.

Χριστός ἀνέστη ἐκ νεκρῶν ...

Β΄ χορός

Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος
ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν
αὐτῇ.

Χριστός ἀνέστη ἐκ νεκρῶν ...

Εἰσοδικόν.

Ἐν ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν,
Κύριον ἐκ πηγῶν Ἰσραήλ.
Σῶσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ,
ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν,
ψάλλοντάς Σοι, ἀλληλούϊα.

Μετά τὴν Εἴσοδον

Ἦχος βαρῦς.

Ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος,
ἡ ζωὴ ἐκ τάφου
ἀνέτειλας Χριστέ ὁ Θεός
καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων
τοῖς Μαθηταῖς ἐπέστης
ἡ πάντων ἀνάστασις,

Πνεῦμα εὐθές δι' αὐτῶν
ἐγκαινίζων ἡμῖν,
κατά τό μέγα Σου ἔλεος.

Κοντάκιον
Ἦχος πλ. δ'.

Τῆ φιλοπράγματι δεξιᾷ,
τήν ζωοπάροχόν Σου πλευράν
ὁ Θωμᾶς ἐξηρεύνησε, Χριστέ ὁ Θεός·
συγκεκλεισμένων γάρ τῶν θυρῶν
ὡς εἰσῆλθες,
σύν τοῖς λοιποῖς Ἀποστόλοις ἐβόα Σοι·
Κύριος ὑπάρχεις καί Θεός μου.

Εἰ καί ἐν τάφῳ κατῆλθες, Ἀθάνατε,
ἀλλά τοῦ Ἄδου καθεῖλες τήν δύναμιν·
καί ἀνέστης ὡς νικητής,
Χριστέ ὁ Θεός,
γυναιξί Μυροφόροις
φθεγξάμενος, Χαίρετε
καί τοῖς Σοῖς Ἀποστόλοις
εἰρήνην δωρούμενος,
ὁ τοῖς πεσοῦσι παρέχων ἀνάστασιν.

Ἡ Εὐχή τοῦ Τρισαγίου.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Προκείμενον. Ἦχος πλ. δ'. Ψαλμός 146.
Μέγας ὁ Κύριος ἡμῶν

καί μεγάλη ἡ ἰσχὺς Αὐτοῦ.

Αἰνεῖτε τὸν Κύριον, ὅτι ἀγαθὸν ψαλμὸς.

Πράξεων τῶν Ἀποστόλων

τό ἀνάγνωσμα. 5,12-20

ΟΙ ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΝ ΝΑ ΔΙΔΟΥΝ
ΤΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Οἱ Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ δίδουν τὴ μαρτυρία τοῦ Ἀναστάντος στὰ Ἱεροσόλυμα μέ θαυμαστά "σημεῖα" τῆς δυνάμεώς Του. Ἐξαιτίας ὅμως τῆς μαρτυρίας τοῦ Χριστοῦ δέχονται τὴν ἐπίθεση τῶν Ἰουδαίων καί φυλακίζονται. Ἄγγελος Κυρίου ὅμως τοὺς ἐλευθερώνει καί τοὺς παραγγέλλει νά συνεχίζου νά μαρτυροῦν στό λαό τά ρήματα τῆς νέας ζωῆς!

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις,

Τίς ἡμέρες ἐκεῖνες,

¹² **διὰ τῶν χειρῶν τῶν Ἀποστόλων**

μέσω τῶν Ἀποστόλων

ἐγένετο σημεῖα καί τέρατα

ἐν τῷ λαῷ πολλά·

γίνονταν πολλά ἐκπληκτικά

θαύματα στό λαό.

καί ἦσαν ὁμοθυμαδὸν ἅπαντες

Οἱ πιστοὶ συγκεντρώνονταν ὅλοι

μαζί ἐνωμένοι

ἐν τῇ στοᾷ Σολομῶντος·

στή Στοά τοῦ Σολομῶντα.

13 τῶν δέ λοιπῶν

οὐδεὶς ἐτόλμα κολλᾶσθαι αὐτοῖς,
Ἄπό τούς ἄλλους ὅμως πού ἦταν στό
νάό κανεῖς δέν τολμοῦσε νά
προσκολληθῆ σ' αὐτούς,
ἀλλ' ἐμεγάλυνεν αὐτούς ὁ λαός·
ὅμως ὁ λαός τούς εἶχε σέ μεγάλη
ὑπόληψη.

14 μᾶλλον δέ προσετίθεντο

πιστεύοντες τῷ Κυρίῳ
πλήθη ἀνδρῶν τε καί γυναικῶν,
Ὅλο καί περισσότερα πλήθη ἀπό
ἄντρες καί γυναῖκες πίστευαν στόν
Κύριο
καί γίνονταν μέλη τῆς Ἐκκλησίας.

15 ὥστε κατά τάς πλατείας

ἐκφέρειν τούς ἀσθενεῖς
Ἀκόμη καί στίς πλατεῖες ἔφερναν
ἀσθενεῖς
καί τιθέναι ἐπί κλινῶν καί
κραββάτων,
καί τούς ξάπλωναν σέ κρεβάτια καί
σέ φορεῖα,
ἵνα ἐρχομένου Πέτρου
κἄν ἦ σκιά ἐπισκιάσῃ τινί αὐτῶν.
γιά νά πέσῃ πάνω σέ κάποιον ἀπ'
αὐτούς

ἔστω καὶ ἡ σκιά τοῦ Πέτρου ὅταν
περνοῦσε.

- 16 **Συνήρχετο δέ καὶ τό πλῆθος
τῶν πέραξ πόλεων εἰς Ἱερουσαλήμ
φέροντες ἀσθενεῖς**

Κι ἀπό τίς πόλεις πού ἦταν γύρω
στήν Ἱερουσαλήμ συνέρρεε τό
πλῆθος, φέρνοντας ἀρρώστους
καὶ ὀχλουμένους

ὑπό πνευμάτων ἀκαθάρτων,
κι ἄλλους πού τούς βασάνιζαν
πνεύματα πονηρά·
οἵτινες ἐθεραπεύοντο ἅπαντες.
κι ὅλοι αὐτοὶ γιατρεύονταν.

- 17 **Ἀναστάς δέ ὁ ἀρχιερεὺς
καὶ πάντες οἱ σὺν αὐτῷ**

Τότε ὁ ἀρχιερέας καὶ ὅλοι ὅσοι ἦταν
μαζί του,

ἦ οὔσα αἵρεσις τῶν Σαδδουκαίων,
δηλαδή αὐτοὶ πού ἀνῆκαν στό κόμμα
τῶν Σαδδουκαίων,

- 18 **ἐπλήσθησαν ζήλου
καὶ ἐπέβαλον τὰς χεῖρας αὐτῶν
ἐπὶ τούς Ἀποστόλους**

γεμᾶτοι φθόνο ἔπιασαν τούς
Ἀποστόλους

καί ἔθεντο αὐτούς ἐν τηρήσει
δημοσίᾳ.

καί τούς ἔβαλαν στή φυλακή.

- 19 Ἄγγελος δέ Κυρίου διά τῆς νυκτός
Ἄλλά τή νύχτα ἕνας Ἄγγελος Κυρίου
ἤνοιξε τάς θύρας τῆς φυλακῆς,
ἄνοιξε τίς πόρτες τῆς φυλακῆς,
ἐξαγαγών τε αὐτούς εἶπε·

τούς ἔβγαλε ἔξω καί τούς εἶπε:

- 20 Πορεύεσθε καί σταθέντες
λαλεῖτε ἐν τῷ ἱερῷ

Πηγαίνεται στό ναό καί κηρῶξετε στό
λαό

πάντα τά ρήματα τῆς ζωῆς ταύτης.
τό μήνυμα γι' αὐτήν τήν καινούργια
ζωή.

Ἀλληλουϊάριον

Ἦχος πλ. δ'. Ψαλμός 94.

Ἀλληλούϊα. Ἀλληλούϊα. Ἀλληλούϊα.

Α' χορός

Δεῦτε ἀγαλλιασώμεθα τῷ Κυρίῳ.

ἀλαλάξωμεν τῷ Θεῷ τῷ Σωτῆρι ἡμῶν.

Ἀλληλούϊα. Ἀλληλούϊα. Ἀλληλούϊα.

Β' χορός

Προφθάσωμεν τό πρόσωπον Αὐτοῦ
ἐν ἔξομολογήσει
καί ἐν ψαλμοῖς ἀλαλάξωμεν Αὐτῷ.

Ἄλληλούϊα. Ἄλληλούϊα. Ἄλληλούϊα.

Α' χορός

Ὅτι Θεός μέγας Κύριος
καί Βασιλεύς μέγας ἐπί πάντα τοὺς
Θεούς.

Ἄλληλούϊα. Ἄλληλούϊα. Ἄλληλούϊα.

Β' χορός

Ὅτι Αὐτοῦ ἐστὶν ἡ θάλασσα
καί Αὐτός ἐποίησεν αὐτήν
καί τήν ξηράν αἱ χεῖρες Αὐτοῦ ἔπλασαν.

Ἄλληλούϊα. Ἄλληλούϊα. Ἄλληλούϊα.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Τό Θ' Ἑωθινόν

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην 20,19-31.

ΤΑ ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Η ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΗΝ ΟΓΔΟΗ ΗΜΕΡΑ

Στίχ. 19-25 Τό πρῶτο δῶρο τοῦ ἀναστᾶ-
ντος Κυρίου στοὺς Ἀποστόλους Του εἶναι τό
Ἅγιο Πνεῦμα καί ἡ ἐξουσία τῆς ἀφέσεως
τῶν ἁμαρτιῶν.

Στίχ. 26-31 Μετά από οκτώ μέρες ο αναστάς Κύριος εμφανίζεται πάλι στους Μαθητές Του, για να επιβεβαιώσει την Ανάσταση, να στηρίξει την πίστη του Θωμά και να καθιερώσει την πρώτη μέρα της εβδομάδος που θα ονομάζεται ημέρα δική Του, ως ημέρα αφιερωμένη στη λατρεία, ως τιμή του Θεού, η οποία και θα μετράται πλέον ως "ογδόη", "Κυριακή" ημέρα του Κυρίου.

19 **Ο**ύσης οψίας τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ,
τῇ μιᾷ τῶν Σαββάτων

Τὴν ἴδια ἐκείνη ἡμέρα, τὴν πρώτη
μέρα
μετὰ τὸ Σάββατο, ὅταν βράδιασε
καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων,
ὅπου ἦσαν οἱ Μαθηταὶ συνηγμένοι
κι ἐνῶ οἱ μαθητὲς ἦταν
συγκεντρωμένοι κάπου μέ κλειστὲς
τίς πόρτες,

διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων,
ἐπειδὴ φοβοῦνταν τίς Ἰουδαϊκὲς
Ἀρχές,
ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἔστη εἰς τὸ μέσον
ἦρθε ὁ Ἰησοῦς, στάθηκε στή μέση
καὶ λέγει αὐτοῖς· εἰρήνη ὑμῖν.
καὶ τοὺς λέει· Εἰρήνη νᾶχετε!

20 **Κ**αὶ τοῦτο εἰπὼν

Κι ὅταν τό εἶπε αὐτό
ἔδειξεν αὐτοῖς τάς χεῖρας
καί τήν πλευράν Αὐτοῦ.

τούς ἔδειξε τά χέρια καί τήν πλευρά
Του.

Ἐχάρησαν οὖν οἱ Μαθηταί
ιδόντες τόν Κύριον.

Ἐχάρηκαν λοιπόν οἱ Μαθητές πού
εἶδαν τόν Κύριο.

21 Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς πάλιν·

Εἶπε λοιπόν ὁ Ἰησοῦς σ' αὐτούς πάλι:

- Εἰρήνη ὑμῖν.

Εἰρήνη νάχετε!

Καθώς ἀπέσταλκέ με ὁ Πατήρ,
καὶ γώ πέμπω ὑμᾶς.

Ὅπως ἔστειλε Ἐμένα ὁ Πατέρας,
ἔτσι κι Ἐγώ στέλνω ἐσᾶς.

22 Καί τοῦτο εἰπών

ἐνεφύσησε καί λέγει αὐτοῖς·

Κι ἀφοῦ εἶπε αὐτό τό λόγο, φύσηξε
στά πρόσωπά τους καί τούς λέει:

- Λάβετε Πνεῦμα Ἅγιον·

Λάβετε Ἅγιο Πνεῦμα.

23 ἄν τινων ἀφῆτε τάς ἁμαρτίας,
ἀφίενται αὐτοῖς·

Σέ ὅποιους συγχωρήσετε τίς ἁμαρτίες,
θά τούς εἶναι συγχωρημένες,

ἂν τινῶν κρατῆτε, κεκράτηνται.

σέ ὅποιους τίς κρατήσετε
ἀσυγχώρητες, θά κρατηθοῦν ἔτσι.

24 Θωμᾶς δέ, εἷς ἐκ τῶν δώδεκα,
ὁ λεγόμενος Δίδυμος,

ὁ Θωμᾶς ὅμως ἕνας ἀπό τούς δώδεκα
Μαθητές, πού λεγόταν Δίδυμος,
οὐκ ἦν μετ' αὐτῶν,
ὅτε ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς.

δέν ἦταν μαζί τους, ὅταν ἦρθε ὁ
Ἰησοῦς.

25 Ἔλεγον οὖν αὐτῷ οἱ ἄλλοι Μαθηταί·
Τοῦ ἔλεγον λοιπόν οἱ ἄλλοι
Μαθητές:

- Ἐωράκαμεν τόν Κύριον.

Εἶδαμε τόν Κύριο μέ τά μάτια μας.

Ὁ δέ εἶπεν αὐτοῖς:

Αὐτός ὅμως τούς εἶπε:

- Ἐάν μή ἴδω ἐν ταῖς χερσίν Αὐτοῦ
τόν τύπον τῶν ἥλων

Ἐγώ ἂν δέν δῶ στά χέρια Του
τά σημάδια τῶν καρφιῶν,
καί βάλω τόν δάκτυλό μου
εἰς τόν τύπον τῶν ἥλων

καί δέν βάλω τό δάχτυλό μου στά
σημάδια τῶν καρφιῶν,
καί βάλω τήν χειρά μου

εἰς τὴν πλευράν Αὐτοῦ,
οὐ μὴ πιστεύσω.

καὶ δέ βάλω τό χέρι μου στή
λογχισμένη πλευρά Του, δέν θά
πιστέψω.

26 Καί μεθ' ἡμέρας ὀκτώ

Ἐκτὼ μέρες ἀργότερα
πάλιν ἦσαν ἔσω οἱ Μαθηταί Αὐτοῦ
οἱ Μαθητές ἦταν πάλι μέσα στό
σπίτι,

καί Θωμᾶς μετ' αὐτῶν.
μαζί τους κι ὁ Θωμᾶς.

Ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς

τῶν θυρῶν κεκλεισμένων

Ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς, ἐνῶ οἱ πόρτες ἦταν
κλειστές,

καί ἔστη εἰς τό μέσον καί εἶπεν·
στάθηκε ἀνάμεσά τους καί εἶπε:

- Εἰρήνη ὑμῖν.

Εἰρήνη σέ ὄλους!

27 Εἶτα λέγει τῷ Θωμᾶ·

Ἐπειτα λέει στό Θωμᾶ:

- Φέρε τόν δάκτυλόν σου ὧδε
καί ἴδε τάς χεῖράς Μου

Φέρε τό δάκτυλό σου ἐδῶ καί δές τά
χέρια Μου

καί φέρε τὴν χεῖρά σου

καὶ βάλε εἰς τὴν πλευράν Μου

καὶ φέρε τό χέρι σου καὶ βάλ' το στήν
πλευρά Μου.

καὶ μή γίνου ἄπιστος, ἀλλά πιστός.

Καὶ μὴν ἀμφιβάλλεις, ἀλλά πίστευε.

28 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Θωμᾶς

καὶ εἶπεν Αὐτῷ·

Ὁ Θωμᾶς Τοῦ ἀποκρίθηκε:

-Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου.

Ἐσύ εἶσαι ὁ Κυριός μου καὶ ὁ Θεός
μου.

29 Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς·

Τοῦ λέει τότε ὁ Ἰησοῦς:

-Ὅτι ἐώρακάς Με, πεπίστευκας·

μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες

καὶ πιστεύσαντες.

Πείστηκες ἐπειδὴ Μέ εἶδες μέ τά
μάτια σου. Μακάριοι ἐκεῖνοι πού
πιστεύουν χωρὶς νά Μέ ἔχουν δεῖ.

30 Πολλά μὲν οὖν καὶ ἄλλα σημεῖα

ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς

ἐνώπιον τῶν Μαθητῶν Αὐτοῦ,

Ὁ Ἰησοῦς ἔκανε βέβαια καὶ πολλά

ἄλλα θαύματα μπροστά στοὺς

μαθητές Του,

ἃ οὐκ ἔστι γεγραμμένα

ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ.

πού δέν εἶναι γραμμένα σ' αὐτό ἐδῶ
τό βιβλίο.

31 Ταῦτα δέ γέγραπται, ἵνα πιστεύσητε
ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐστίν ὁ Χριστός
ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ

Αὐτά ὅμως γράφτηκαν γιά νά
πιστέψετε
πώς ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Χριστός, ὁ Υἱός
τοῦ Θεοῦ,

καί ἵνα πιστεύοντες

ζωήν ἔχητε ἐν τῷ ὀνόματι Αὐτοῦ.

καί πιστεύοντας, νά ἔχετε τή ζωή στό
ὄνομά Του.

Καί καθεξῆς ἡ Θ. Λειτουργία
τοῦ Χρυσοστόμου.

Εἰς τό «Ἐξαιρέτως ...»
Ὁ εἰρμός τῆς 9' ὠδῆς.

Σέ τήν φαινήν λαμπάδα
καί Μητέρα τοῦ Θεοῦ
τήν ἀρίζηλον δόξαν
καί ἄνωτέραν πάντων τῶν ποιημάτων
ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Κοινωνικόν.

Επαίνει, Ἱερουσαλήμ, τόν Κύριον,
αἶνει τόν Θεόν Σου, Σιών. Ἀλληλούϊα.

Ἀντί τοῦ «Εἶδομεν τό φῶς ...»
Χριστός ἀνέστη ...